

Arrest

nr. 231 916 van 29 januari 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. DIRICKX
Italiëlei 213/15
2000 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 5 december 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 25 november 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies), aan de verzoekende partij op 25 november 2019 ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 januari 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 januari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat N. DIRICKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 29 augustus 2017 wordt verzoeker die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, door de Nederlandse autoriteiten in het bezit gesteld van een visum C (kort verblijf) geldig voor meerdere binnenkomsten van 9 september 2017 tot 9 september 2018.

Op 22 december 2017 dient verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van ander familielid in het kader van een feitelijke partner, met name van K. E. C. van Nederlandse nationaliteit.

Op 19 juni 2018 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 19 september 2018 dient verzoeker een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van ander familielid in het kader van een feitelijke partner, met name van K. E. C.

Op 18 maart 2019 beslist de gemachtigde van de bevoegde minister tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 24 april 2019 dient verzoeker een derde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van ander familielid in het kader van een feitelijke partner, met name van K. E. C.

Op 9 mei 2019 biedt verzoeker zich aan bij de administratieve diensten van de stad Antwerpen met het oog op het afleggen van een verklaring van wettelijke samenwoning met K.E.C., die de Nederlandse nationaliteit heeft. Op 19 juni 2019 delen verzoeker en mevrouw K.E.C. mee dat zij deze procedure wensen stop te zetten. Op 20 juni 2019 beslist de ambtenaar van de burgerlijke stand van Antwerpen district Merksem om de verklaring van wettelijke samenwoning niet te registreren in het rijksregister.

Op 10 oktober 2019 beslist de gemachtigde van de bevoegde minister tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Bij arrest nr. 231 915 van 29 januari 2020 verwerpt de Raad het beroep tot nietigverklaring van deze beslissing.

Op 25 november 2019 wordt ten aanzien van verzoeker een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) genomen. Dit is de bestreden beslissing:

“(…)

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Betrokkene werd gehoord door de politie van Antwerpen op 25.11.2019 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten⁽¹⁾:

naam: V. (...) voornaam: G. (...) geboortedatum: (...).1984

geboorteplaats: P. (...) nationaliteit: Suriname

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽²⁾, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

- 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum.

Betrokkene verklaart een relatie te hebben met K. E. C. (...) °(...).1980, die de Nederlandse nationaliteit heeft en legaal in België verblijft. Dit geeft betrokkene echter niet automatisch recht op verblijf.

Betrokkene diende reeds drie maal een aanvraag gezinshereniging in, in functie van zijn feitelijk aangehaald partnerschap met Mevr. K. (...), maar alle aanvragen werden geweigerd. Betrokkene kan namelijk niet aantonen dat hij werkelijk een affectieve relatie onderhoudt met Mevr K. (...). Het gegeven dat betrokkene op hetzelfde adres woont als Mevr K. (...), kan niet beschouwd worden als afdoende bewijs van een effectieve parterrelatie met een duurzaam karakter. Het bepalen van een gemeenschappelijke verblijfplaats volstaat niet om een gezinssituatie, zoals bepaald in artikel 8 EVRM, te scheppen. Betrokkene diende op 9.05.2019 een aanvraag tot wettelijke samenwoning in te Antwerpen met Mevr. K. (...). Op 19.06.2019 verklaarden betrokkene en Mevr K. (...) echter de aanvraag wettelijke samenwoning stop te willen zetten. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen. Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat betrokkene partner een kind heeft met een andere man, S. K. (...), waarvoor momenteel een aanvraag tot erkenning lopende is bij de Stad Antwerpen. Betrokkene is niet de vader van dit kind.

Betrokkene verklaart dat zijn broer V. W. (...) in België is. Betrokkene's broer verblijft legaal in België. Dit geeft hem echter niet automatisch recht op verblijf. Betrokkene toont immers niet aan dat hij ten laste is van zijn broer. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn broer. Nergens uit het administratief dossier staat dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Een repatriëring naar zijn land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkene's broer kan vanuit België contact houden via moderne communicatiemiddelen. Een repatriëring naar Suriname vormt dan ook geen onoverkomelijke hinderpaal voor het privéleven van betrokkene. Bovendien verklaart betrokkene dat zijn ouders nog in Suriname wonen. In die zin vormt een terugkeer geen schending van artikel 8 EVRM.

Betrokkene verklaart geen medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

- artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het laatste aan hem ter kennis gegeven werden op 24.10.2019. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het laatste aan hem ter kennis gegeven werden op 24.10.2019. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene diende reeds drie maal een aanvraag gezinshereniging op basis van artikel 47/1, 21 in kader van zijn aangehaald feitelijk partnerschap met K. E. C. (...) (1980), die de Nederlandse nationaliteit heeft en legaal in België verblijft. De eerste aanvraag, ingediend op 22.12.2017, werd op 19.06.2018 geweigerd, omdat betrokkene niet kan aantonen dat hij effectief een duurzame relatie onderhoudt met mevrouw K. (...). Deze weigering (bijlage 20) werd op 22.06.2018 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen. Op 19.09.2019 diende betrokkene een nieuwe aanvraag in, opnieuw in functie van Mevrouw K. (...). Deze aanvraag werd op 18.03.2018 geweigerd, beslissing (bijlage 20) die op 19.03.2019 aan betrokkene werd betekend, opnieuw met een bevel om het grondgebied te verlaten. Op 24.04.2019 diende betrokkene voor de derde keer een aanvraag gezinshereniging in in functie van Mevrouw K. (...). Deze aanvraag werd op 10.10.2019 geweigerd, beslissing (bijlage 20) die op 24.10.2019 aan betrokkene werd betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten, geldig 30 dagen. Betrokkene verzocht tot nietigverklaring van deze beslissing, ingediend op 4.11.2019, heeft geen schorsende werking. De omstandigheid dat de terugleiding naar Suriname wordt uitgevoerd, belet betrokkene niet zijn verdediging in hangende procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te laten waarnemen door een advocaat van zijn keuze, vermits op hem niet de verplichting rust om persoonlijk te verschijnen. Deze advocaat kan al het mogelijke doen om de belangen van betrokkene waar te nemen, te behartigen en de lopende procedures te benaastigen.

Betrokkene werd door de stad Antwerpen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Betrokkene verklaart in België te zijn om zijn vriendin te ontmoeten. Hij verklaart niet terug te kunnen keren naar Suriname omdat hij verblijf heeft aangevraagd in België. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn/haar uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij/zij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij/zij in (land waarnaar hij teruggeleid wordt) een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Vasthouding

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het laatste aan hem ter kennis gegeven werd op 24.10.2019. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om hem aan boord te laten gaan van de eerstvolgende vlucht met bestemming Suriname. (...)

Op 25 november 2019 wordt verzoeker tevens een inreisverbod (bijlage 13sexies) voor drie jaar opgelegd. Tegen deze beslissing wordt een beroep tot nietigverklaring ingediend bij de Raad. Deze zaak is gekend onder het nr. 240 235.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De bestreden beslissing houdt een maatregel van vrijheidsberoving in zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Deze bepaling luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen 7, 8bis, § 4, 27, 29, tweede lid, 44septies, § 1, 51/5, § 1, tweede lid, en § 4, derde lid, 57/32, § 2, tweede lid, en 74/6 kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

Voor zover verzoeker zich met zijn beroep zou richten tegen de beslissing tot vasthouding, dient te worden opgemerkt dat op grond van voormeld artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet enkel een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats openstaat. De Raad is dienaangaande zonder rechtsmacht.

Het beroep is niet ontvankelijk in zoverre het gericht is tegen de beslissing tot vasthouding.

2.2. De verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid op van de vordering tot schorsing omdat verzoeker niet aantoonde op basis van concrete gegevens een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat het beroep tot nietigverklaring niet wordt ingewilligd. Het is bijgevolg niet vereist deze exceptie te beantwoorden.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“Eerste middel: schending van artikel 8 EVRM, schending van de materiële motiveringsplicht, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, schending van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Eerste onderdeel.

-De beslissing stelt omtrent artikel 8 EVRM enkel het volgende:

“het bepalen van een gemeenschappelijke verblijfplaats volstaat niet om een gezinssituatie, zoals bepaald in artikel 8 EVRM te scheppen. Betrokkene diende op 9.05.2019 een aanvraag tot wettelijke samenwoning in te Antwerpen met Mevr. K. (...). Op 19.06.2019 verklaarden betrokkene en Mevr. K. (...) echter de aanvraag wettelijke samenwoning stop te willen zetten. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.”

Echter is deze redenering van de Dienst Vreemdelingenzaken kort door de bocht.

De Dienst Vreemdelingenzaken gaat er van uit er geen sprake meer was van een relatie tussen beide partijen. Dit is echter onjuist. Ook na de stopzetting van de samenwoningstplannen bleven de partners als koppel samenleven.

Op het ogenblik van de bestreden beslissing waren partijen wel degelijk een koppel, zoals nu nog steeds. Er is echter wel degelijk sprake van een ware relatie. De samenwoning van de verzoeker en zijn partner wordt tevens niet betwist, dateert van november 2017 tot op heden.

Reden van het stopzetten van de wettelijke samenwoning heeft te maken met het feit dat de verzoeker op 5 juni 2019 bericht had gekregen dat zijn feitelijke relatie met E. K. (...) werd erkend en dat hij in het bezit zou worden gesteld van een F-kaart.

-Artikel 8 EVRM beschermt het gezinsleven.

Artikel 8 E.V.R.M. stelt

(...)

Artikel 8 EVRM laat na het begrip familie- en gezinsleven-, noch het begrip privé-leven te definiëren. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd.

Opdat er sprake is van een effectief gezinsleven, is een feitenkwestie, die geval per geval per geval beoordeeld moet worden.

Het waarborgen van een recht op eerbieding van het gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 EVRM.

Zoals reeds gemeld leefde verzoeker, in casu, reeds 2 jaar feitelijk samen met zijn partner.

Zij hebben een duurzame relatie en wensen deze relatie te officialiseren. Nogmaals dient eraan herinnerd te worden dat voorafgaand aan de bestreden beslissing de verzoeker nog steeds samenwoonde met E. K. (...) op haar adres als koppel, wat niet wordt betwist in de bestreden beslissing.

De relatie dient evident beschermd te worden door artikel 8 EVRM.

Geen enkele inmenging kan in casu een rechtvaardiging vormen, gelet op het feit dat er absoluut geen legitiem doel voorhanden is om het openbaar gezag, noch een democratische samenleving te waarborgen. Verzoeker vormt geen gevaar voor de samenleving, noch heeft hij enig misbruik gemaakt van enige wetgeving.

Zelfs indien uw instantie meent, dat het in casu niet gaat om een weigering van een voortgezet verblijf, dient benadrukt, dat het hoe dan ook een belangenafweging moet worden gemaakt, rekening houdend met het individueel dossier.

Er dient een fair balance toets gemaakt worden, tussen het belang van het individu en dat van de overheid, om na te gaan of er positieve verplichtingen liggen op de staat (EHRM 17 oktober 1986, REES/ United Kingdom, §37.)

Verzoeker heeft reeds meermaals kunnen duiden dat hij een effectieve relatie heeft met E. K. (...).

Het kerngezin van verzoeker wordt effectief gevormd door verzoeker zelf en zijn partner.

Door het terugsturen van verzoeker, wordt een kerngezin volledig uit elkaar getrokken.

Indien gekeken wordt naar de belangen van de Belgische Staat, dient opgemerkt dat verzoeker geen gevaar betekent voor de openbare orde.

Verzoeker heeft zich steeds volledig geïntegreerd. Hij heeft zeer snel werk gevonden en kan onmiddellijk opnieuw aan de slag. Verzoeker heeft zich gedragen zoals het een betaamd burger behoort.

Verzoeker heeft afdoende elementen aangereikt waaruit het bestaan van een gezinsleven ex artikel 8 EVRM blijkt. Een inmenging in de uitoefening van het recht op gezins- en familieleven is in casu absoluut niet gerechtvaardigd. Artikel 8 EVRM is dan ook geschonden.

Tweede onderdeel.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"(...)"

Hieruit blijkt dat de Vreemdelingenwet in het vermeld artikel de ruimte laat en zelfs een verplichting oplegt aan de verwerende partij om bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, zoals in casu bij verzoeker, zijn gezinsleven in aanmerking te nemen. Zoals hierboven uiteengezet, heeft verzoeker een effectief gezinsleven onder artikel 8 EVRM en betekent het stopzetten van de wettelijke samenwoning niet het einde van de relatie.

De verwerende partij heeft geen rekening gehouden met juiste elementen in het dossier. De verwerende partij heeft het dossier niet zorgvuldig bestudeerd.

De bestreden beslissing schendt artikel 74/13 VW en het zorgvuldigheidsbeginsel."

3.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

"In een eerste en enig middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- Artikel 8 EVRM;
- De materiële motiveringsplicht;
- Het zorgvuldigheidsbeginsel;
- Artikelen 2 en 3 van de Wet dd. 29.07.1991;
- Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Betreffende de vermeende schending van art. 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991, artikelen die de formele motiveringsplicht betreffen, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Verder laat de verweerder gelden dat:

- verzoekende partij tevens de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht,
- het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R. v. St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001),
- wanneer verzoekende partij in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, dit betekent dat van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen werden ondervonden.

Het is dan ook louter ten overvloede dat verweerder zal ingaan op de door verzoekende partij geuite kritiek.

Verweerder merkt vooreerst op dat er uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij in het Rijk werd aangetroffen zonder houder de zijn van de daartoe krachtens artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten.

Verweerder stelt vast dat de verzoekende partij nopens het hoofdmotief van de bestreden beslissing geen kritiek uit, zodat moet worden aangenomen dat zij hiermee kan instemmen.

Bijgevolg werd door de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie geheel terecht in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet besloten tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoekende partij verwijst in haar verzoekschrift enkel naar art. 8 EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en zij houdt voor dat er geen rekening zou zijn gehouden met het feit dat verzoekende partij en haar partner een relatie vormen.

Verweerder merkt ter zake vooreerst op dat verzoekende partij nooit een verblijfsrecht in België heeft gehad. Verzoekende partij heeft tot driemaal toe gepoogd haar verblijf in België te regulariseren via een aanvraag gezinshereniging i.f.v. haar beweerde partner, doch deze aanvragen werden afgewezen.

Wanneer de verzoekende partij zich beroept op art. 8 EVRM, dient zij vooreerst een beschermenswaardige relatie aan te tonen.

“Het begrip ‘gezinsleven’ in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996). De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie.” (R.v.V. nr. 48.465 dd. 23.09.2010)

Verzoeker verwijst hiervoor naar de relatie met zijn partner.

Evenwel wordt in de bestreden beslissing duidelijk aangegeven door de gemachtigde van de Minister dat niet vastgesteld kon worden dat verzoeker en de referentiepersoon een duurzame relatie hebben.

Bovendien werd een onderzoek naar schijnrelatie opgestart wanneer verzoeker en de referentiepersoon een verklaring wettelijke samenwoning wensten af te leggen voor stad Antwerpen. Niettemin besloten verzoeker en de referentiepersoon de wettelijke samenwoning stop te zetten, wat een tegenindicatie is dat betrokkenen effectief een relatie zouden hebben.

Derhalve toont verzoekende partij geen beschermenswaardige relatie aan.

De verweerder laat, ten overvloede en strikt subsidiair, gelden dat in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren.

Inderdaad diende er in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM te gebeuren. De bestreden beslissing betreft immers geen weigering van een voortgezet verblijf.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

“Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.”

(zie onder andere R.v.V. nr. 71 430 van 7 december 2011)

In casu toont de verzoekende partij niet aan dat zij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden. Zij gaat hier zelfs niet op in.

Verzoeker toont niet aan dat het niet mogelijk is om zijn beweerde gezinsleven verder te zetten vanuit Suriname.

Verzoeker toont niet aan dat hij– gedurende de periode van (tijdelijke) scheiding – niet in staat zou zijn om een nauw contact te onderhouden met zijn beweerde partner via periodieke bezoeken of via moderne communicatiemiddelen.

Zie ook:

“In casu wijst de verzoeker slechts op het gegeven dat hij ‘inmiddels een duurzame relatie onderhoudt met de Belgische onderdaan mevrouw H.S.D., met wie hij reeds geruime tijd samenwoont’, doch laat hij na concrete hinderpalen aan te voeren voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven met zijn Belgische partner elders.

(...)

De bestreden beslissing verhindert niet dat zijn partner hem bezoekt in het land van herkomst of elders. Verder kunnen moderne communicatietechnologieën de verzoeker in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met zijn partner en de banden met haar verder te onderhouden (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100)” (R.v.V. nr. 141.063 dd. 16.03.2015)

En ook:

“Voorts werpt de verzoeker in het eerste middelonderdeel op dat de overweging in de bestreden beslissing dat hij “via de zogenaamde ‘sociale media’ tijdens zijn afwezigheid contact kan houden met zijn kind” bezwaarlijk kan gelden ten aanzien van zijn kind, dat pas in april 2017 naar de kleuterschool zal gaan. Hij stelt dat het “moeilijk (valt) in te zien op welke wijze via de zogenaamde ‘sociale media’ nuttige en waardevolle contacten kunnen worden onderhouden met een dergelijk jong kind”. Met een dergelijk algemeen betoog maakt de verzoeker niet aannemelijk dat in de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze wordt overwogen dat er “in deze tijden (...) bovendien afdoende mogelijkheden (zijn) om via sociale media contact te houden tijdens de afwezigheid van meneer”. Hij brengt geen enkel gegeven aan waaruit zou blijken dat hij en zijn kind elkaar (met behulp van zijn partner) via sociale media niet zouden kunnen horen of zien of waaruit blijkt dat dergelijke contacten voor (één van) beiden niet nuttig of waardevol zouden zijn.” (RvV nr. 185.738 dd. 21.04.2017)

Verzoekende partij betwist ook niet dat hij zijn gezinsleven opbouwde in precair verblijf.

Zie ook:

“Zij heeft haar gezinsleven in België volledig uitgebouwd in illegaal verblijf. Verzoekster kan niet verwachten dat de Belgische Staat in die omstandigheden een positieve verplichting zou hebben om haar toe te laten verder op het grondgebied te verblijven. Het Europees Hof toont zich streng t.a.v. vreemdelingen die tijdens een onregelmatig of precair verblijf een relatie hebben aangegaan of een gezinsleven hebben opgebouwd.” (R.v.V. nr. 135.172 dd. 17.12.2014)

Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM niet worden aangenomen.

Voorts, en dit geheel ten overvloede merkt de verweerder op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43).

Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67).

De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een tijdelijke verwijdering om reden dat de vreemdeling niet in het bezit is van die documenten geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr. 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.)

De bestreden beslissing heeft inderdaad niet tot gevolg dat de verzoekende partij definitief van zijn vrouw en kind gescheiden wordt, doch enkel dat hij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk. De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, de verzoekende partij dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr. 170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

De schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Evenmin is er sprake van een schending van art. 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Art. 74/13 Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“(…)”

Dit artikel is een algemene bepaling dat een individueel onderzoek noodzakelijk maakt en er op gericht is te waarborgen dat de gemachtigde van de Staatssecretaris, ook in het kader van een gebonden bevoegdheid, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

Wanneer de vreemdeling zich beroept op art. 74/13 Vreemdelingenwet, komt het in de eerste plaats aan die vreemdeling toe om te verduidelijken met welke elementen geen rekening zou zijn gehouden.

Verzoekende partij houdt voor dat geen rekening gehouden werd met zijn effectief gezinsleven.

Waar verzoekende partij voorhoudt dat art. 74/13 Vreemdelingenwet zou zijn geschonden, omdat in de bestreden beslissing onvoldoende wordt gemotiveerd over dit artikel en de erin opgenomen elementen, laat verweerder gelden dat de gemachtigde van de Minister wel degelijk rekening gehouden heeft met het gezinsleven en gemotiveerd heeft als volgt:

“Betrokken verklaart een relatie te hebben met K. E. C. (...) °(...).1980, die de Nederlandse nationaliteit heeft en legaal in België verblijft. Dit geeft betrokkene echter niet automatisch recht op verblijf. Betrokkene diende reeds driemaal een aanvraag gezinshereniging in, in functie van zijn feitelijk aangehaald partnerschap met mevr. K. (...), maar alle aanvragen werden geweigerd. Betrokkene kan namelijk niet aantonen dat hij werkelijk een affectieve relatie onderhoudt met mevr. K. (...). Het gegeven dat betrokkene op hetzelfde adres woont als mevr. K. (...), kan niet beschouwd worden als afdoend bewijs van een effectieve partnerrelatie met een duurzaam karakter. Het bepalen van een gemeenschappelijk verblijfplaats volstaat niet om een gezinssituatie, zoals bepaald in artikel 8 EVRM, te scheppen. Betrokkene diende op 09.05.2019 een aanvraag tot wettelijke samenwoning in te Antwerpen met mevr. K. (...). Op 19.06.2019 verklaart betrokkene en mevr. K. (...) echter de aanvraag wettelijke samenwoning stop te willen zetten. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen. Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat betrokkene partner een kind heeft met een andere man, S. K. (...), waarvoor momenteel een aanvraag tot erkenning lopende is bij de stad Antwerpen. Betrokkene is niet de vader van het kind. ”

Met dergelijke redengeving is voldaan aan art. 74/13 Vreemdelingenwet, nu afdoende blijkt dat de gemachtigde van de Minister rekening heeft gehouden met de partner van verzoeker.

Dat de gemachtigde van de Minister oordeelde dat er geen sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven, is niet kennelijk onredelijk te noemen, nu uit het administratief dossier inderdaad blijkt dat dat aanvragen gezinshereniging werden geweigerd, gezien verzoeker niet kon aantonen dat hij een affectieve relatie onderhoudt met zijn partner een de aanvraag wettelijke samenwoning werd stopgezet.

Hieruit volgt dat de gemachtigde van de Minister bij het nemen van de beslissing is overgegaan tot het individueel onderzoek dat in wezen uit voornoemd artikel 74/13 Vreemdelingenwet voortvloeit.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Minister geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende te worden besloten tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

De gemachtigde van de Minister handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de toepasselijke rechtsregels.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

3.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 7, eerste lid, 1° en 74/14, § 3, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name waarom verzoeker een bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten, met name omdat hij "*op het Schengengrondgebied (verblijft) zonder een geldig visum.*" Hierbij wordt tevens uiteengezet dat bij de verwijderingsbeslissing rekening werd gehouden met artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en een schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM niet kan worden aangenomen. Verzoeker verklaarde een relatie te hebben met de Nederlandse mevrouw K., die op legale wijze in België verblijft. De gemachtigde wijst erop dat dit hem "*niet automatisch recht (geeft) op verblijf*" en hij reeds driemaal een aanvraag gezinshereniging indiende in functie van zijn relatie met mevrouw K., die telkens werd geweigerd. Verzoeker "*kan (...) niet aantonen dat hij werkelijk een affectieve relatie onderhoudt met Mevr K. (...)*". Het gegeven dat verzoeker op hetzelfde adres als mevrouw K. woont kan niet worden beschouwd als afdoende bewijs van een effectieve partnerrelatie met een duurzaam karakter. Daarnaast wordt er nog op gewezen dat verzoeker "*een aanvraag tot wettelijke samenwoning in (diende) te Antwerpen met Mevr. K.*", die zij op 19 juni 2019 wensten stop te zetten. Verder wordt er nog op gewezen dat verzoekers "*partner een kind heeft met een andere man, S. K. (...), waarvoor momenteel een aanvraag tot erkenning lopende is bij de Stad Antwerpen*" en hij "*niet de vader van dit kind (is)*". Verder wordt nog in rekening gebracht dat verzoeker verklaarde dat zijn broer V.W. in België is en hij hier legaal verblijft. De gemachtigde wijst erop dat dit verzoeker "*niet automatisch recht (geeft) op verblijf*" nu hij "*niet aan(oont) dat hij ten laste is van zijn broer.*" De gemachtigde wijst erop dat verzoeker met zijn broer in België contact kan houden via moderne communicatiemiddelen, verzoeker verklaarde dat zijn ouders nog in Suriname wonen en dat een repatriëring naar Suriname geen onoverkomelijke hinderpaal voor het privéleven van verzoeker vormt. Daarnaast verklaarde verzoeker geen medische problemen te hebben. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite waarom verzoeker geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan, met name omdat er een risico op onderduiken bestaat omdat verzoeker "*geen gevolg (heeft) gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het laatste aan hem ter kennis gegeven werd (...) op 24.10.2019*" en het "*weinig waarschijnlijk (is) dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.*"

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

3.3.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

3.3.3. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. *Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."*

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het privé- en/of familie- en gezinsleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93).

Het Hof oordeelt dat het begrip 'gezin' niet is beperkt tot relaties die zijn gebaseerd op het huwelijk maar ook andere *de facto* gezinsbanden kan omvatten waar de partners samenleven buiten een huwelijk (EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 94). Er moet sprake zijn van een stabiele *de facto* partnerrelatie, ongeacht het geslacht van de partners (EHRM 23 februari 2016, Pajic/Kroatië, § 64). Om te bepalen of een partnerrelatie een voldoende standvastigheid (duurzaamheid) heeft om te worden gekwalificeerd als 'gezinsleven' in de zin van artikel 8 van het EVRM, kan rekening worden gehouden met een aantal relevante factoren, waaronder het al dan niet samenwonen, de aard en duur van de relatie en het al dan niet uiten van toewijding ten aanzien van elkaar, bijvoorbeeld door samen kinderen

te hebben (EHRM 20 juni 2002, Al-Nashif/Bulgarije, § 112; EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, § 30).

In de bestreden beslissing wordt over de relatie met mevrouw K. als volgt gemotiveerd:

“Betrokkene verklaart een relatie te hebben met K. E. C. (...) °(...).1980, die de Nederlandse nationaliteit heeft en legaal in België verblijft. Dit geeft betrokkene echter niet automatisch recht op verblijf. Betrokkene diende reeds drie maal een aanvraag gezinshereniging in, in functie van zijn feitelijk aangehaald partnerschap met Mevr. K. (...), maar alle aanvragen werden geweigerd. Betrokkene kan namelijk niet aantonen dat hij werkelijk een affectieve relatie onderhoudt met Mevr K. (...). Het gegeven dat betrokkene op hetzelfde adres woont als Mevr K. (...), kan niet beschouwd worden als afdoende bewijs van een effectieve parterrelatie met een duurzaam karakter. Het bepalen van een gemeenschappelijke verblijfplaats volstaat niet om een gezinssituatie, zoals bepaald in artikel 8 EVRM, te scheppen. Betrokkene diende op 9.05.2019 een aanvraag tot wettelijke samenwoning in te Antwerpen met Mevr. K. (...). Op 19.06.2019 verklaarden betrokkene en Mevr K. (...) echter de aanvraag wettelijke samenwoning stop te willen zetten. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen. Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat betrokkenes partner een kind heeft met een andere man, S. K. (...), waarvoor momenteel een aanvraag tot erkenning lopende is bij de Stad Antwerpen. Betrokkene is niet de vader van dit kind.”

Verzoeker licht toe dat de reden voor de stopzetting van de procedure tot wettelijke samenwoning erin gelegen was dat hij op 5 juni 2019 een bericht had gekregen dat zijn feitelijke relatie met mevrouw K. werd erkend en hij in het bezit zou worden gesteld van een F-kaart. Bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker een e-mail van de stad Antwerpen van 5 juni 2019 waarin het volgende wordt uiteengezet:

“Geachte heer

Wij ontvingen uw e-mail met bijlagen in goede orde.

Wij hebben de overgemaakte stukken toegevoegd aan het dossier.

U hebt alle nodige stukken overgemaakt die nodig waren in het kader van uw procedure. Bij deze nodigen wij u dan ook uit op 24/10/2019 om 14 uur, om in het bezit gesteld te worden van een Bijlage 15/F-kaart. U kan eveneens een elektronische vreemdelingenkaart aanvragen. U dient hiervoor persoonlijk aanwezig te zijn.

(...)”

Wat er ook van zij, uit de bestreden beslissing blijkt dat de conclusie van de gemachtigde van de bevoegde minister dat er van een schending van artikel 8 van het EVRM geen sprake is, niet enkel en alleen maar volgt uit de stopzetting van de procedure tot wettelijke samenwoning, maar ook uit verschillende andere gegevens. Vooreerst het gegeven dat verzoeker tot driemaal toe een aanvraag gezinshereniging indiende in functie van zijn feitelijke partner, mevrouw K. en deze aanvragen telkens werden geweigerd omdat *“(b)etrokkene (...) niet (kan) aantonen dat hij werkelijk een affectieve relatie onderhoudt met Mevr K.”* Dit vindt steun in de gegevens van het administratief dossier. Daarenboven diende verzoeker een beroep tot nietigverklaring in tegen de beslissing van 10 oktober 2019 waarbij zijn derde aanvraag gezinshereniging werd geweigerd. Bij arrest nr. 231 915 van 29 januari 2020 verwierp de Raad het beroep tot nietigverklaring van deze beslissing. Daarnaast wijst de gemachtigde erop dat het *“gegeven dat betrokkene op hetzelfde adres woont als Mevr K. (...), (...) niet (kan) beschouwd worden als afdoende bewijs van een effectieve parterrelatie met een duurzaam karakter. Het bepalen van een gemeenschappelijke verblijfplaats volstaat niet om een gezinssituatie, zoals bepaald in artikel 8 EVRM, te scheppen.”* In die zin kan het betoog van verzoeker dat hij ook na de beëindiging van de procedure tot wettelijke samenwoning is blijven samenwonen met mevrouw K. de motieven van de bestreden beslissing niet aan het wankelen brengen. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de gemachtigde van de bevoegde minister op kennelijk onredelijke wijze vaststelde dat het *“gegeven dat betrokkene op hetzelfde adres woont als Mevr K. (...), (...) niet (kan) beschouwd worden als afdoende bewijs van een effectieve parterrelatie met een duurzaam karakter.”* Dit geldt des te meer nu verzoeker driemaal een aanvraag gezinshereniging in functie van artikel 47/1, 1° van de Vreemdelingenwet indiende en deze aanvragen telkens werden geweigerd omdat *“(b)etrokkene (...) niet (kan) aantonen dat hij werkelijk een affectieve relatie onderhoudt met Mevr K.”* en waarbij de Raad ook het beroep tot nietigverklaring ingediend tegen de laatste beslissing verwierp. Verzoeker laat het motief van de bestreden beslissing dat *“uit het administratief dossier (blijkt) dat betrokkenes partner een kind heeft met een andere man, S. K. (...), waarvoor momenteel een aanvraag tot erkenning lopende is bij de Stad Antwerpen”* en hij *“niet de vader (is) van dit kind”* volledig onbesproken. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat het desbetreffende kind werd geboren op (...) 2019, terwijl verzoeker op

22 december 2017, op 19 september 2018 en op 24 april 2019 een aanvraag gezinshereniging met mevrouw K. op grond van artikel 47/1, 1° van de Vreemdelingenwet indiende. Verzoeker licht deze situatie niet verder toe. In het kader van het geheel van bovenstaande gegevens acht de Raad het niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde concludeert dat “(e)en schending van artikel 8 EVRM (...) dan ook niet (kan) worden aangenomen”. In tegenstelling tot wat verzoeker lijkt voor te houden komt de gemachtigde niet tot deze conclusie alleen maar omdat de procedure tot wettelijke samenwoning werd stopgezet. Het gegeven dat verzoeker in het kader van zijn verzoekschrift blijft volhouden dat hij wel degelijk een koppel vormt met mevrouw K. doet geen afbreuk aan het voorgaande. Verzoeker toont dit immers niet of minstens onvoldoende aan. Ook in het kader van zijn verzoekschrift brengt verzoeker geen verdere elementen bij om zijn relatie met mevrouw K. te staven. Verzoeker hamert erop dat hij ook na de beëindiging van de procedure tot wettelijke samenwoning is blijven samenwonen met mevrouw K. Hoger werd er al op gewezen dat het niet kennelijk onredelijk is van de gemachtigde om het louter op hetzelfde adres wonen niet te aanvaarden als afdoende bewijs van een effectieve partnerrelatie met een duurzaam karakter. Daarnaast brengt de Raad in dit verband de chronologie van deze zaak in herinnering, met name op 24 april 2019 diende verzoeker zijn derde aanvraag gezinshereniging in functie van zijn feitelijk partnerschap in. Verzoeker en mevrouw K. deelden vervolgens op 19 juni 2019 aan de stad Antwerpen mee dat zij de procedure tot wettelijke samenwoning wensten stop te zetten. Verzoeker bleef gedomicilieerd op het adres van mevrouw K. Op 10 oktober 2019 nam de gemachtigde de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Hieruit volgt dat de gemachtigde van de bevoegde minister wel degelijk in rekening bracht dat verzoeker ook nadat hij de procedure tot wettelijke samenwoning had stopgezet is blijven samenwonen met mevrouw K. Bij arrest nr. 231 915 van 29 januari 2020 verwierp de Raad het beroep tot nietigverklaring van de beslissing van 10 oktober 2019.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat op kennelijke onredelijke wijze door de gemachtigde wordt vastgesteld dat met betrekking tot zijn relatie met mevrouw K. “(e)en schending van artikel 8 EVRM (...) dan ook niet (kan) worden aangenomen”.

Verder wordt in de bestreden beslissing over het familieleven van verzoeker nog als volgt gemotiveerd:

“Betrokkene verklaart dat zijn broer V. W. (...) in België is. Betrokkenes broer verblijft legaal in België. Dit geeft hem echter niet automatisch recht op verblijf. Betrokkene toont immers niet aan dat hij ten laste is van zijn broer. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn broer. Nergens uit het administratief dossier staat dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Een repatriëring naar zijn land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkenes broer kan vanuit België contact houden via moderne communicatiemiddelen. Een repatriëring naar Suriname vormt dan ook geen onoverkomelijke hinderpaal voor het privéleven van betrokkene. Bovendien verklaart betrokkene dat zijn ouders nog in Suriname wonen. In die zin vormt een terugkeer geen schending van artikel 8 EVRM.”

Deze motieven worden door verzoeker onbesproken gelaten en houden dan ook stand.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.3.4. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling wordt beoordeeld en waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling, en daaromtrent een concrete afweging maakt. Deze bepaling weerspiegelt in die zin onder meer artikel 8 van het EVRM.

Wat het gezins- en familieleven van verzoeker betreft kan dan ook worden verwezen naar wat hoger onder punt 3.3.3. werd uiteengezet.

Verzoeker betwist niet dat hij verklaarde “*geen medische problemen te hebben*”. Daarnaast betwist verzoeker ook niet dat zijn “*partner een kind heeft met een andere man, S. K. (...), waarvoor momenteel een aanvraag tot erkenning lopende is bij de Stad Antwerpen*” en hij “*niet de vader (is) van dit kind*”.

Noch met betrekking tot het hoger belang van het kind, noch met betrekking tot zijn gezins- en familieleven, noch met betrekking tot zijn gezondheidstoestand, haalt verzoeker concrete gegevens aan waarmee geen rekening zou zijn gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.3.5. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde minister op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

3.3.6. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de bevoegde minister de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de bevoegde minister bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

3.3.7. Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig januari tweeduizend twintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET